

O Stodole

Divadlo Stodola bylo založeno v Jiřkovících a naše historie se datuje od roku 2000, kdy se v hlavě Martina Beneše zrodila nezkrotná touha nastudovat divadelní představení. Název Divadlo Stodola pochází z první skašebny, která byla situována do staré stodoly u Benešů. Od roku 2009 se ve sláváme občanským sdružením s oficiálním názvem Divadlo Stodola o.s. Před pěti lety jsme začali zkoušet i nové „skašebny u Bachtů“, kde zkoušíme divadlo a navrhujeme choreografie. Od roku 2013 si upatruň budujeme divadelní zázemí v Bělnickém domě v Puzošvicích. Stodola spolupracuje i s dalšími spolky z blíзка i z dál. Navzájem sdílíme herce, režiséry, techniku nebo vytváříme společné inscenace s divadlem Amadis, Improvizov, Dostavník Přerov, Baleradice, Slasko, Bělýška, Kroměříž, Kojetín a dalšími. Hercekon a technickou základnu tvoří přes 50 aktivních členů. Každý rok hostujeme v nejkrásnějších koutech ČR, od Holanína přes Ostravu, České Budějovice, až po Sokolov. Okrem se však myí také soustředit okolo obce pohřbí Sivín, kde zkoušíme vytvořit tradici malých festivalů, jak už se to provedlo ve Tvarožně a Jiřkovících.

Je jaro

Je jaro – je jaro – je jaro
snad kvetn i já

a Paříž je čaro – je čaro
je čarokrásná
Jak rozmarná žena, jak holubí křik
tak jak je povinna být

Snad jí zazpívat smím
i když moc neumím

Ona jóóó

Zadarmo – nadarmo – má harmo –
harmonika má
Nad jarem se zdarem i zmarem si zavzpomíná
to jaro je dávné a léto byl vrah
krása se zavraždit dá
ale nepomine, jaro nezahyne
a my jóóó

Mé město si zpívá a zívá
i nad krásou žen
ta hřívá co kývá od piva
to Madeleine
je nádherné jaro a mizerný čas
všichni to přec račle znál
jaro v Paříži jsou slzy i smích
Slzy ke kterým vyhrává harmonika
Vždycky k nim vyhrává . . .

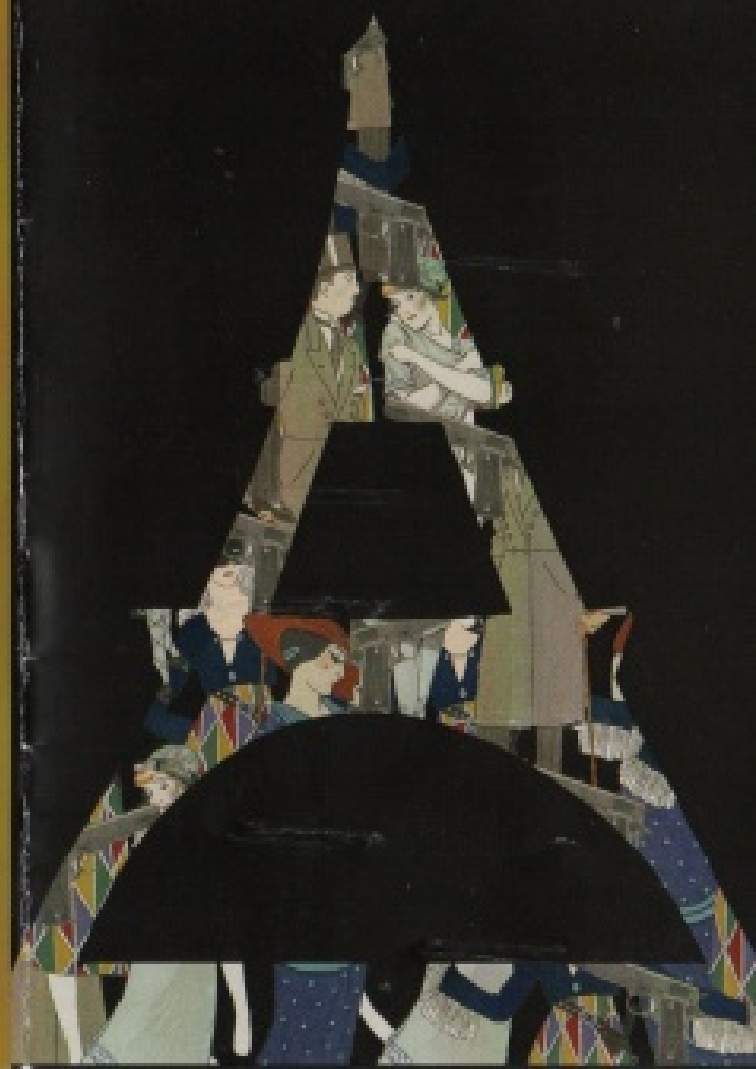
Je jaro – je jaro

Divadlo Stodola uvádí

Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta

Autore: Oldřich Daněk

Hudba: Jan Frank Fischer

Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta

Autor: Oldřich Daněk

Hudba: Jan Frank Fischer

Režie: Jan Růka

Choreografie: Marek Šudoma

Korepetice: Martin Hanák

Technika: Pavel Doležal, Štěpán Cenek

Kostýmy: Lucie Zelníčková, Eva Buchtová, Blanka Buchtová

Kulisy: Ondřej Buchta

Fotografie: Štěpán Cenek

Osoby a obsazení:

Henrietta Caillardová

~~Lucie Zelníčková~~, Klára Lengalová

Robert Caillard

Tibor Bíbel, Ondřej Buchta

Petr

Juraj Háder, Marek Šudoma

Jeanetta

Jana Hostičková, ~~Nikola Řídnová~~

Georgetta

Blanka Buchtová, Dagmar Bradáčová

Charles (Jabouy)

Honza Raclavský, ~~Martin Hanák~~

Jean-Paul

~~Daniël Šimek~~, Ondřej Buchta

Premiéry: 10., 11. a 12. 9. 2020

O inscenaci

Muzikál pro činoherce. Příběh z dob, kdy Evropa tančila valčík. Podkladem pro divadelní hru se stala skutečná událost z jara roku 1914. Manželka ministra financí Francouzské republiky Henriette Cailloux zastřelila v redakci slavného deníka Figaro jeho editora Gastona Calmetta. Útajně na obřad svého manžela, o němž Figaro otiskl nepravdivé informace. Byla obviněna z vraždy, ale za čtrnácti dnů oslobouzena. Příběh lásky a tráhy postuloval Oldřich Daněk k napsání duchaplného textu o jednom báječném jaru v Paříži, plném volnosti a svobody, ale i mocenských ambicí.

O autorní

Oldřich Daněk byl český dramatik druhé poloviny 20. století. Jeho rozsáhlou, žánrově i námětově rozmanitou tvorbu spojují témata mravní odpovědnosti jedince vůči společnosti, obtížnosti posuzování tmy, boje talentovaných s mocnými, posedlosti jako hučící síly vřavící lidstva. Mezi jeho díla patří také – Dva na koni, Jeden na oslu, Čtyřicet zlovnů a jedno revičátko, Vévodkyně valdštejnských vojsk.

O skladateli

Jan Frank Fischer celý život působil ve svobodném povolání jako skladatel, autor operních libret a písňových textů i jako překladatel. Jeho opery, ať pro velká jeviště nebo pro studentské či komorní soubory, stejně jako díla baletní, měla velký ohlas při provedeních jak doma, tak na zahraničních scénách. Velké úspěchy slavily zejména v Německu a ve Slovinsku. Napsal hudbu k více než sto inscenacím. Nejvíce pro pražské Vinohradské divadlo, Národní divadlo a Městská divadla pražská.

Slava režiséra

Popravdě všechno začalo už před sedmácti lety, kdy jsem na divadelním festivalu v Jiříchovích poznal Ondru Buchtu. Od té doby jsme se tu a tam potkávali na dalších divadelních akcích. Tato víra, či méně pravidelná setkávání vstúpila v luňském roce v nápad na hostující spolupráci. Ale jakou? To! Pro koho vlastně? O divadle Studola jsem slyšel, že je tanečně i pěvecky vyspělé a nemá problém se pustit i do takového žánru, jakým je muzikál. Vzpomněl jsem si na divadelní hru, která mi kdysi dávno učarovala svým francouzským šarmem a lehkostí. A tak jsme se společně pustili do zkoušení krvavé Henrietty. Byla to pro všechny výzva. A pokud mohu soudit již nyní, před premiérou, vyplatilo se jí přijmout. Vení běžně potkat amatérský soubor, jehož všichni členové umí hrát, tančit i zpívat na velmi dobré úrovni. S divadlem Studola se zkouší intenzivně, a tak nějak hezky. Proto pevně věřím, že obrovské nasazení souboru se prospěch výsledku přinese zaslouženě více. 17 dnů, když jde po ulici směr zkušebna, cílím ve vzduchu jaro. Pařížské jaro, slzy i smích. Slzy, ke kterým vyhrává harmonika...